

Recobrem algun dia el millor Nadal?

Davant de la decisió d'Artur Mas de votar favorablement en la consulta sobiranista del passat 20 d'abril la crítica més generalitzada del PSC fou que precisés que ho feia "com a ciutadà" i no pas com a President. Els socialistes catalans l'atacaren ferotgement, argüint que la dualitat que defensava el líder de Convergència no era acceptable, ja que no era possible separar el càrrec de la persona que l'ostentava.

José Montilla declarà que el President de la Generalitat no podia votar a "títol personal", car representava "*una institució on s'identifiquen molts ciutadans*" i, per tant, volgués o no volgués, seguia representant la institució i els ciutadans quan actuava com a persona individual. Seguint l'estela de l'inefable Miquel Iceta –que amb la seva perspicàcia habitual ja havia advertit dies abans que "*el president Mas no hauria de participar en una iniciativa privada que divideix els catalans ni prestar-li una aparença institucional*"– el secretari del PSC hi afegí que Mas "*amb aquest gest no contribueix a la unitat del que representa sinó a la divisió*".

Tant un com l'altre eren ben conscients que, tot i no dir-ho, jugaven amb les cartes marcades. En primer lloc, perquè si la consulta fou una "*iniciativa privada*" fou únicament i exclusiva a causa del fet que el govern espanyol feu actuar la seva justícia colonial per impedir que es pogués celebrar amb caràcter "*institucional*". En segon, i més important, perquè és una evidència que qualsevol votació i elecció, pel sol fet d'ésser-ho, "*divideix els catalans* (i les catalanes)".

El que els uneix, o els hauria d'unir, és la creença en un sistema d'elecció democràtica. I, ho vulgui o no el PSC, els referèndums o consultes són el mitjà més exemplar, més directe, més incondicionat i menys donat a interpretacions de tots els que disposa un regim democràtic.

Amb tot, el més curiós o paradoxal no és pas això. Ho és encara més que un parell de setmanes després d'aquestes declaracions Joaquim Nadal, el portaveu parlamentari dels socialistes, proposi a la Generalitat que porti al govern espanyol als tribunals per la seva negativa a aplicar la llei i a abonar els 1.450 milions d'euros que deu a Catalunya pel Fons de Competitivitat.

Si li criticaven amb tanta contundència i acrimònia a Artur Mas que no podia escudar-se en una teòrica dualitat entre ciutadà i president, com es pot entendre o justificar que el portaveu parlamentari del PSC proposi que la Generalitat porti als Tribunals a un govern del qual el propi PSC en forma part? Que oblidia –només quan és a Catalunya, per descomptat– que el govern de Rodríguez Zapatero és també *el seu* govern? Més encara, que la seva flamant cap de llista a les darreres eleccions al congrés espanyol, Carme Cachón, és la Ministra de Defensa (i candidata virtual a presidenta) del Govern que proposa dur als tribunals?

En comptes de donar lliçons de comportament, per quina raó l'ex-batlle de Girona no comença per reclamar *als seus* –*al seu govern*– que compleixi amb les seves obligacions envers Catalunya? Per què no *reclama* a Carme Chacón que exigeixi al govern espanyol, *des de dins*, el compliment immediat i sense excuses de les lleis de finançament que es neguen a respectar? Per què no li *reclama* a la seva companya de partit que defensi els interessos de Catalunya i dels seus votants, en lloc de defensar exclusivament les seves il·limitades ambicions i aspiracions personals?

Malauradament, la coherència política no és pas un valor en alça, però el fet que el PSC es permeti el luxe de considerar-se, d'acord amb les conveniències de cada moment, govern i oposició alhora és una mostra d'esquizofrènia difícilment superable!

divendres, 29 d'abril del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

